

Čtení: Matouš 18:1-5

¹ V tu hodinu přišli učedníci k Ježíšovi s otázkou: „Kdo je vlastně největší v království nebeském?“ ² Ježíš zavolal dítě, postavil je doprostřed ³ a řekl: „Amen, pravím vám, jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského.“ ⁴ Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském. ⁵ A kdo přijme jediné takové dítě ve jménu mém, přijímá mne.

Na co se vlastně ptají ti učedníci? Na to, kdo bude největší v nebi? Jednou v Božím království? Až umře? Na věčnosti? Ale kdeže! Ježíšovy učedníky zajímá, kdo je největší tam, kde Kristus vládne. Tedy uprostřed Božího lidu. Tam, kde se dva nebo tři sejdou v jeho jménu. Tam, kde je Kristus uprostřed nich. Tam, kde působí Duch svatý. Tam, kde se děje víra, naděje a láska. A tam je největší ten, kdo se pokoří a bude jako dítě. Jako Martínek Petrucha. Jako ostatní děti, které jsou zde s námi.

K tomu máme my dospělí většinou velice daleko: Být jako děti. Zakládáme si na vlastní pověsti. Chceme, aby nás lidé uznávali. A často se snažíme postarat sami o sebe, hlavně aby druzí na nás nezpозorovali nějakou slabost. Bojíme se budoucnosti. A obracíme se do minulosti. Děti žijí přítomností. Tady a teď. Když je něco trápí, postěžují si rodičům. A upřímně čekají, že s tím rodiče něco udělají. Na to přece mají tátu a mámu, no ne? Děti si na nic nehrají. Nejsou nevinné, to není nikdo! Ale aspoň to na nás nehrají, na rozdíl od dospělých. Nedělají ze sebe lepší, než jsou. A přitom nepochybují o tom, že rodiče je i přesto budou mít rádi.

To všechno nás učí děti, milí bratři a sestry. Proto Ježíš dává svým učedníkům za vzor dítě. Takoví buďte: Odevzdání do rukou nebeského Otce, kterému budete důvěřovat víc než sami sobě. A přesvědčení o jeho veliké lásce, kterou nemůžeme zmařit našimi pády, přešlapy, selháním. To nám dnes Kristus připomíná, svým slovem, ale i touto svátostí, tedy křtem.

Píseň (2):

PŘEDSTAVENÍ KŘTĚNÉHO

Milí přátelé v Kristu,

dnes přinášíme ke křtu toto dítě: Martina Petruchu, syna Martina a Sabiny Petruchových, který se narodil dne 17. 12. 2024 v Kyjově. Rodiče si vybrali za kmotry: Kateřinu a Jana Šálkovy.

KŘESTNÍ VYZNÁNÍ

Ke křtu od nepaměti patří veřejné vyznání víry. Vyznejme tedy nyní všichni společně a zároveň každý sám za sebe svou víru slovy Apoštolského vyznání víry:

Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země. I v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, ukřižován umřel a pohřben jest, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, svatou církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný. Amen.

PROMLUVA K RODIČŮM A KE KMOTRŮM

Milí rodiče, Martine a Sabčo! A také milí kmotři, Katko a Jendo!

Pro to, co dnes děláte, tedy že přinášíte svého syna Martínka ke křtu, existuje víc důvodů. Tak především: *Je to pokračující tradice.* Vás samotné přinesli ke křtu vaši rodiče. A vy v tom pokračujete. Když jsem se kdysi ptal jednoho konfirmanda při zkoušce, proč křtíme v naší církvi děti, odpověděl téměř bez rozmyšlení: *Protože to tak vždycky bylo.* To sice není úplně pravda, vždycky tomu tak nebylo. Ani křest dětí, ani křest dospělých se v dějinách Božího lidu nepraktikoval vždycky. Předcházela mu obřízka. A ani ta se nepraktikovala vždycky. Tedy od úsvitu lidstva. Na druhou stranu křest má za sebou úctyhodnou tradici. Počátky spadají do doby Jana Křtitele, Ježíšova předchůdce.

Přičemž Pán Ježíš sám svým učedníkům přikázal, aby křtili ty, kteří mu uvěří a spolehnou se na něj. Aby je nejprve nořili do vody, poté také polévali vodou, na znamení toho, že starý člověk, který žil bez Krista, umírá. A nový člověk, který nyní žije s Kristem, ožívá. Spasitelem očištěný od všech vin. To mu Kristus vydobyl na golgotském kříži.

V dnešní době, která se někdy zdá být vymknutá z kloubů, je dobré držet se nosné tradice. Na něco hodnotného navazovat. A to vy dnes děláte, v situaci, kdy v naší zemi není samozřejmé a běžné křtít děti. Z toho se radujeme!

Kdybychom ale zůstali jen u té tradice, asi by to nestačilo. Tradice musí lidem dávat smysl. Musí v sobě nést význam. Nějaké sdělení pro nás samotné. Jinak je prázdná, bezduchá. Věřím, že přinášíte Martínka ke křtu právě kvůli tomu, že to pro vás je tradice, která má hluboký význam pro vás a bude mít i pro vašeho syna. Křtem dítěte dáváme najevo, že dítě vnímáme jako dar od Hospodina. Milostivý dar našeho nebeského Otce, toho původce všeho života. Nejsme zde náhodou. Jsme zde, protože někdo chtěl, abychom zde byli. Božím přáním bylo, aby se Martínek narodil právě vám dvěma, Martine a Sabčo. A my chceme Bohu za ten krásný dar dnes při křtu poděkovat.

A nakonec: Křtíme dnes Martínka proto, že si přejeme, aby on sám v životě Boha poznal. Vždyť každý dobrý rodič přeje svým dětem to nejlepší. A zásadním rozměrem života je právě vztah s Bohem. Osobní vztah s tím, kdo mu život dal. S tím, který ho životem bude provázet. S tím, který mu bude odpouštět, který ho bude potěšovat a posilovat. Přesně to dnes chceme u Boha pro našeho Martínka vyprosit. A zároveň v naději vyhlížet. V tomto bodě se křest, ten starobylý křesťanský rituál, dotýká budoucnosti. Dnes ve křtu přijímáme Boží ubezpečení, že nenastane den v Martínkově životě, kdy se od něj Bůh odvrátí zády. S touto dobrou nadějí chcete jistě vašeho syna vychovávat. A také mu připomínat, kdo že se o něj stará. A bude starat i tehdy, když se z Martínka stane dospělý Martin, který se postaví na vlastní nohy, bude užívat vlastní rozum, bude prošlapávat svou vlastní životní cestu.

Milí rodiče, milí kmotři, přinášíte tedy dnes svého syna ke křtu s touhou, aby se jednou on sám přiznal k Ježíši Kristu, aby se v životě přidržel svého Spasitele. K tomuto rozhodnutí, spolu s širší rodinou i s námi všemi jej chcete dovést. Pokud se to podaří, pak díky Boží milosti a Pánu Bohu ke slávě.